

antage en saadan Bestemmelse, som jeg meget snarere holder for, at det var onskeligt, at man ved denne første Leilighed søgte at fastsætte bestemte Regler for Forsørgelsen af de Personer, som komme til Skade i Statens Tjeneste, og jeg indseer ikke, at der kan være nogen Betænkelighed ved, at man i Fremtiden, efterhaanden som Leilighed gives, ogsaa satte lignende faste Bestemmelser med Hensyn til de andre Classer af Borgere, som kunde komme i lignende Tilfælde som de nævnte. Jeg troer nemlig, at en saadan fast Bestemmelse er meget at foretrække for den Udvei, at i ethvert enkelt Tilfælde, hvor en Mand ikke kunde hjælpes efter den foreliggende Lov, skjøndt Billigheden talte derfor, skulde der søges Hjælp ad Lovgivningsveien, saa at altsaa hvert enkelt Tilfælde skulde forelægges Rigsdagen, hvilket jeg ingenlunde anseer for at ville være den hensigtsmæssigste Udvei. Hvad angaaer den Bæmselighed og Betænkelighed, der kunde opstaa med Hensyn til Reglen af Lovens Redaction, isald nogen Forandring foretoges i det her omhandlede Punkt, saa skal jeg ikke bestemt kunne sige eller garantere, at der ikke maatte kunne opstaae noget Slags Bæmselighed i de efterfølgende Dele af Loven i dens Redaction. Dog troer jeg at have overbevist mig om, at en saadan Forandring kunde foretages efter den foreliggende Afstemningsliste, ved blot at lade et Par af Afstemningspunkterne udgaae, uden at Loven derved vilde blive berøvet noget Bæmseligt af dens øvrige Dele. I det foregaaende Affnit af Loven forekommer Omtaalen af Krigsskade første Gang ved Udvalgets Forslag til § 10, hvor det ærede Udvalg har foreslaaet, at der skulde tilføies Paragraphen et Affnit, hvori det hedder: „har Invaliden paadraget sig Legemsbestadigelsen eller Svagheden i Krig, har han i forøget Grad Krav paa Statens særdeles Forsorg.“ Selv denne Udtalelse troer jeg ikke behøvede at forandres, eftersom den

meget godt kan komme til Anvendelse ved Bestemmelsen af, hvilken Grad af Understøttelse man skal tilstaae Invaliden, og der er efter mine Tanker intet Spørgsmaal om, at der ligger noget meget Smukt og Udtalende i den Tanke, at Krigsskade skulde have særdeles Krav paa Forsørgelse. Jeg troer, at denne almindelige bestemte Udtalelse i § 10 meget godt vil stemme overens med de forskjellige Bestemmelser i senere Paragrapher angaaende det særdeles Hensyn, der skal tages til de Efterladte efter dem, som ere komne til Skade eller faldne i Krigen. Naar dette Forslag altsaa blev uberørt, stod der efter min Anskuelse blot tilbage de Forandringer, som skulde finde Sted ved Udvalgets 6te Forslag til § 12 samt dets Forslag til en ny § 15. I det første af disse foreslaaes istedetfor en Passus af § 12, som i Almindelighed bestemmer Invalidernes Forsørgelsesret uden Hensyn til, om det er Krigsinvalider eller ikke, indsat en anden Passus, og deraf vilde følge, at Udvalgets Forslag til en ny § 15 b, som angaaer den Forsørgelse, der skulde tilkomme Underclasserne, som ikke havde hentet deres Skade i Krigen, blev overflødig og altsaa ligeledes udgik, hvorefter der vilde følge en lille Redaktionsforandring ved Udvalgets Forslag til en ny § 15 e, som refererer sig til de 3 foregaaende Paragrapher, der altsaa vilde blive de 2 foregaaende Paragrapher. Saavidt jeg har kunnet skjønne, troer jeg ikke, at en saadan Forandring vilde have nogen skadelig Indvirkning paa de øvrige Dele af den foreliggende Lov. Under disse Omstændigheder skal jeg derfor tillade mig fremdeles at tilraade det ærede Thing, at man ikke vil opstille den Skjellen mellem de forskjellige Classer af Invalidider med Hensyn til Underclasserne, som her er foreslaaet, da jeg virkelig troer, at der, ved ikke at opstille den, vil spares endeel Forviklinger og Bæmseligheder ved Lovens Anvendelse.